

DANIEL SILVA

HET NIEUWE MEISJE

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *The New Girl*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Hazel Lam, HarperCollins Design Studio
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Andy Freer / Getty Images
Foto auteur: © Marco Grob
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0419 8
ISBN 978 94 027 5884 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk november 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

ONTVOERING

GENÈVE

Beatrice Kenton was de eerste die een vraagteken zette bij de identiteit van het nieuwe meisje. Dat deed ze in de personeelsruimte, op een vrijdagmiddag eind november, om kwart over drie. De stemming was vrolijk en lichtelijk opstandig, zoals meestal op vrijdagmiddag. Het is een waarheid als een koe dat geen enkele beroepsgroep méér naar het einde van de werkweek uitkijkt dan docenten – zelfs docenten op een elite-instituut als de International School of Geneva. Er werd gepraat over weekendplannen. Beatrice hield zich afzijdig, omdat ze geen plannen had, iets wat ze niet met haar collega's wenste te delen. Ze was tweeënvijftig, niet getrouwd en had nauwelijks familie, afgezien van een rijke oude tante die haar iedere zomer onderdak bood op haar landgoed in Norfolk. Haar weekendprogramma bestond uit boodschappen doen bij de Migros en een wandeling langs het meer omwille van haar figuur dat, net als het universum, steeds verder uitdijde. Het eerste lesuur op maandag was een oase in een Leeg Kwartier van eenzaamheid.

De International School of Geneva, ooit opgericht door een inmiddels opgeheven organisatie die het multilateralisme aanhing, trok met name kinderen uit de diplomatieke gemeenschap van de stad. De middenbouw waaraan Beatrice les gaf in lezen en stellend schrijven telde leerlingen uit

meer dan honderd verschillende landen. Het docentenkorps was al net zo divers. Het hoofd personeel organiseerde van alles om de hechtheid binnen het team te stimuleren – cocktailparty's, etentjes waarbij alle gasten iets meenamen, uitstapjes in de natuur – maar in de docentenkamer zocht iedereen toch altijd weer zijn eigen clubje op. De Duitsers klikten met de andere Duitsers, de Fransen met de Fransen, de Spanjaarden met de Spanjaarden. De enige Britse onderdanen die vrijdagmiddag waren Miss Kenton en Cecelia Halifax van de afdeling geschiedenis. Cecelia had woest, zwart haar en voorspelbare politieke overtuigingen, die ze graag te pas en te onpas met Miss Kenton deelde. Samen met de bijzonderheden van haar gepassioneerde seksuele relatie met Kurt Schröder, het uit Hamburg afkomstige wiskundegenie op Birkenstocks dat een lucratieve carrière in de techniek had opgegeven om kinderen van elf te leren vermenigvuldigen en delen.

De personeelsruimte was op de begane grond van het achttiende-eeuwse chateau waarin de administratie was gevestigd. De glas-in-loodramen boden uitzicht op het plein voor de school waar de bevoorrechte jonge leerlingen van het instituut op dat moment op de achterbank klauterden van luxe sedans van Duitse makelij voorzien van diplomatieke nummerborden. De praatgrage Cecelia Halifax was naast Beatrice komen staan. Ze kakelde iets over een schandaal in Londen, iets met MI6 en een Russische spion.

Beatrice luisterde nauwelijks. Ze keek naar het nieuwe meisje.

Zoals gewoonlijk kwam ze achteraan in de dagelijkse uittocht, een spich-tig kind van twaalf, nu al mooi, met glanzende bruine ogen en ravenzwart haar. Tot grote ontsteltenis van Beatrice had de school geen uniform, alleen een kledingvoorschrift dat door sommige vrijere geesten onder de leerlingen met voeten werd getreden zonder dat daarop een officiële straf stond. Dat gold niet voor het nieuwe meisje. Zij was van top tot teen in dure wol en ruiten gehuld, dingen zoals je ze bij de Burberry-boetiek in Harrods kon vinden. In plaats van een nylon rugzak droeg ze een leren boekentas. Haar lakleren ballerina's zagen er glanzend en schoon uit. Ze was netjes, het

nieuwe meisje, bescheiden. Maar ze had nog iets, dacht Beatrice. Ze was uit ander hout gesneden. Ze had iets koninklijks. Ja, dat was de juiste omschrijving. Iets koninklijks...

Ze was gekomen toen het herfsttrimester al twee weken bezig was – niet ideaal maar ook niet heel ongewoon op een instituut als de International School of Geneva, waar ouders kwamen en gingen als het water van de Rhône. David Millar, de directeur, had haar er nog bij gepropt in Beatrice' derde lesuur, waarin sowieso al twee leerlingen te veel zaten. De kopie van het inschrijvingsdossier die hij haar gaf, was uiterst summier, zelfs gemeten naar de normen van de school. Er stond in dat het nieuwe meisje Jihan Tantawi heette, dat ze de Egyptische nationaliteit had, en dat haar vader zakenman was, geen diplomaat. Haar studieresultaten waren niet bijzonder. Ze was intelligent maar niet extreem begaafd. 'Klaar om haar vleugels uit te slaan,' had David er hoopvol bij geschreven. Het enige opvallende aan het dossier was eigenlijk het stukje 'bijzondere eisen'. Blijkbaar was privacy voor de familie Tantawi van het grootste belang. Veiligheid, schreef David, had de hoogste prioriteit.

Vandaar de aanwezigheid op het plein die middag – iedere middag om precies te zijn – van Lucien Villard, het bekwame hoofd beveiliging van de school. Lucien, Franse import, was een voormalig lid van de Service de la Protection, de eenheid van de Franse nationale politie belast met de bescherming van buitenlandse hoogwaardigheidsbekleders en hooggeplaatste Franse functionarissen. Zijn laatste standplaats was het Elysée geweest, waar hij deel had uitgemaakt van de persoonlijke entourage van de president van de Republiek. David Millar had het indrukwekkende cv van Lucien gebruikt om te bewijzen hoe hoog de school veiligheid in het vaandel had. Jihan Tantawi was niet de enige leerling voor wie beveiliging belangrijk was.

Maar niemand begaf zich naar en van school zoals het nieuwe meisje dat deed. De zwarte Mercedes-limousine waarin ze verdween zou een staatshoofd of potentaat niet misstaan. Beatrice had niet echt verstand van auto's, maar deze zag eruit alsof hij gepantserd was en voorzien van kogelwerend

glas. Hij werd gevolgd door een tweede auto, een Range Rover, waarin vier ongere types met strakke gezichten en donkere jasjes zaten.

‘Wie zou zij zijn?’ vroeg Beatrice zich hardop af terwijl ze de twee auto’s de straat op zag draaien.

Cecelia Halifax was in verwarring gebracht. ‘De Russische spion?’

‘Het nieuwe meisje,’ verklaarde Beatrice. Op bedenkelijke toon voegde ze eraan toe: ‘Jihan.’

‘Ze zeggen dat haar vader half Cairo bezit.’

‘Wie zegt dat?’

‘Veronica.’

Veronica Alvarez was een heetgebakerde Spaanse van de sectie kunst en een van de minst betrouwbare bronnen van het team als het om roddels ging, op Cecelia zelf na dan.

‘Ze zegt dat de moeder familie is van de Egyptische president. Die is haar oom. Of misschien haar neef.’

Beatrice keek naar Lucien Villard die het plein overstak. ‘Weet je wat ik denk?’

‘Nou?’

‘Ik denk dat er iemand liegt.’

En zo kwam het dat Beatrice Kenton, gepokt en gemazeld op verschillende Britse scholen van iets minder allooi en naar Genève gekomen op zoek naar romantiek en avontuur die ze geen van beide had gevonden, geheel op eigen houtje een onderzoek startte naar de ware identiteit van het nieuwe meisje. Ze begon met het typen van de naam JIHAN TANTAWI in het witte vakje van haar internetzoekmachine. Op het scherm verschenen een paar duizend resultaten, die geen van alle iets te maken hadden met het mooie meisje van twaalf dat ieder derde lesuur haar lokaal binnenkwam, nooit ook maar een minuut te laat.

Vervolgens zocht Beatrice op diverse socialmediakanalen, maar ook daar vond ze geen spoor van haar leerling. Blijkbaar was het nieuwe meisje de

enige twaalfjarige op deze planeet die geen parallel leven leidde in cyberspace. Dat vond Beatrice prijzenswaardig, omdat ze met eigen ogen had gezien wat een verwoestende gevolgen voortdurend sms'en, twitteren en foto's delen op het gevoelsleven en de ontwikkeling had. Helaas kwam dat soort gedrag niet alleen voor bij kinderen. Cecelia Halifax kon amper naar de wc gaan zonder een geretoucheerde foto van zichzelf op Instagram te posten.

De vader, ene Adnan Tantawi, was al net zo anoniem in de virtuele wereld. Beatrice vond een paar verwijzingen naar een Tantawi Construction en een Tantawi Holdings en een Tantawi Development, maar niets over de man zelf. In Jihans inschrijvingsdossier stond een chic adres aan de Route de Lausanne. Beatrice liep er op een zaterdagochtend langs. Het was een paar deuren verwijderd van het huis van de beroemde Zwitserse industrieel Martin Landesmann. Zoals alle huizen aan dat deel van het Meer van Genève was het omringd door hoge muren en werd het bewaakt door camera's. Beatrice wierp een snelle blik tussen de spijlen van het hek door en ving een glimp op van een prachtig verzorgd gazon dat zich uitstrekte tot aan de zuilengalerij van een indrukwekkende Italiaans aandoende villa.

Onmiddellijk kwam er een man over de oprijlaan op haar af gedenderd, ongetwijfeld een van de onguere types uit de Range Rover. *'Propriété privée!'* riep hij in het Frans met een zwaar accent.

'Excusez-moi,' mompelde Beatrice, en ze liep snel verder.

De volgende fase van haar onderzoek begon de maandagochtend daarna, met een nauwlettende, drie dagen durende observatie van haar mysterieuze nieuwe leerling. Het viel haar op dat het soms even duurde voordat Jihan, wanneer haar in de klas iets werd gevraagd, antwoord gaf. Ook viel het haar op dat Jihan sinds ze op school zat geen vrienden had gemaakt en daartoe ook geen pogingen had ondernomen. Verder constateerde Beatrice, toen ze haar best deed iets goeds te ontdekken in een nogal middelmatig opstel, dat Jihan slechts een oppervlakkige kennis van Egypte bezat. Ze wist dat Caïro een grote stad was en dat er een rivier doorheen liep, maar dat was het wel zo ongeveer. Haar vader, zei ze, was heel rijk. Hij bouwde hoge appartementen-

gebouwen en kantoortorens. Omdat hij een vriend was van de Egyptische president vond de Moslimbroederschap hem niet aardig, en daarom woonde ze in Genève.

‘Klinkt allemaal heel redelijk,’ zei Cecelia.

‘Het klinkt,’ zei Beatrice, ‘als iets wat iemand heeft verzonnen. Ik betwijfel of ze ooit in Caïro is geweest. Sterker nog, ik vraag me af of ze überhaupt wel Egyptisch is.’

Vervolgens richtte Beatrice haar aandacht op de moeder. Die zag ze met name door de getinte, kogelvrije ramen van de limousine, en heel af en toe buiten de auto, als ze uitstapte om Jihan op het plein te begroeten. Ze had een blekere huid dan Jihan en ook haar haar was lichter – aantrekkelijk, dacht Beatrice, maar niet zo mooi als Jihan. Het kostte Beatrice sowieso moeite enige gelijkenis tussen hen te ontdekken. En hun fysieke relatie was opvallend kil. Nooit had ze hen kunnen betrappen op een kus of een warme omhelzing. Ook leken de machtsverhoudingen nogal uit balans. Het was Jihan, niet de moeder, die de baas was.

Terwijl november overging in december, en de wintervakantie naderde, besloot Beatrice een ontmoeting met de afstandelijke moeder van haar mysterieuze leerling te bekokstoven. Het voorwendsel was Jihans resultaat bij een toets Engelse spelling en vocabulaire – ze zat bij het derde deel van de klas dat het laagst had gescoord, maar ze had het altijd nog een stuk beter gedaan dan Callahan junior, de zoon van een medewerker van de Amerikaanse buitenlandse dienst en ogenschijnlijk dus een native speaker van de taal. Beatrice schreef een e-mail waarin ze Mrs Tantawi verzocht om een gesprek op een tijdstip dat haar schikte, en stuurde die naar het adres dat ze in het dossier had gevonden. Toen ze na een paar dagen nog geen reactie had gekregen, stuurde ze het bericht nog een keer, wat haar een milde berisping van David Millar, de directeur, opleverde. Blijkbaar wenste Mrs Tantawi geen rechtstreeks contact met Jihans docenten. Beatrice moest David een mailtje sturen om te vertellen wat het probleem was, en dan zou David dat met Mrs Tantawi bespreken. Beatrice vermoedde dat hij op de hoogte was van Jihans

ware identiteit, maar ze keek wel uit daarover te beginnen, zelfs niet in bedekte termen. Het was nog makkelijker een Zwitserse bankier een geheim te ontfutselen dan de discrete directeur van de International School of Geneva.

Dan bleef alleen Lucien Villard nog over, het Franse hoofd beveiliging van de school. Op een vrijdagmiddag, in haar vrije lesuur, ging Beatrice bij hem langs. Zijn kantoor bevond zich in de kelder van het chateau, naast de bezemkast waarin de moeilijk te doorgronden kleine Rus was gehuisvest die de computers aan de praat hield. Lucien was slank en gespierd en zag er jonger uit dan zijn achtenveertig jaar. De helft van het vrouwelijk deel van het personeel koesterde warme gevoelens voor hem, inclusief Cecelia Halifax, die na een weinig succesvolle move bij Lucien met haar Germaanse wiskundegenie op sandalen het bed in was gedoken.

‘Ik vroeg me af,’ zei Beatrice, met gespeelde nonchalance tegen het kozijn van zijn openstaande deur leunend, ‘of ik het even met je over het nieuwe meisje kon hebben.’

Vanachter zijn bureau keek Lucien haar koeltjes aan. ‘Over Jihan? Waarom?’

‘Omdat ik me zorgen over haar maak.’

Lucien legde een stapeltje papier op de mobiele telefoon die op zijn bureau-onderlegger lag. Beatrice wist het niet zeker, maar ze dacht dat het een andere was dan degene die hij normaal bij zich had. ‘Het is mijn werk me zorgen te maken over Jihan, Miss Kenton. Niet dat van u.’

‘Dat is niet haar echte naam, hè?’

‘Hoe komt u daar in vredesnaam bij?’

‘Ik ben haar docent. Docenten zien dingen.’

‘Misschien hebt u de aantekening in Jihans dossier over kletsen en roddelen niet gelezen. Ik zou u aanraden die instructies op te volgen. Anders zal ik Monsieur Millar hiervan op de hoogte moeten brengen.’

‘Neem me niet kwalijk, het was niet mijn bedoeling –’

Lucien stak een hand in de lucht. ‘Maakt u zich geen zorgen, Miss Kenton. Dit blijft *entre nous*.’

Twee uur later, toen het kroost van de wereldwijde diplomatieke elite het plein van het chateau over stuiterte, keek Beatrice toe vanachter het glas-in-loodraam van de personeelsruimte. Zoals gewoonlijk was Jihan een van de laatsten die vertrok. Nee, dacht Beatrice, niet Jihan. Het nieuwe meisje... Ze huppelde vrolijk over de keien, zwaaiend met haar tas, zich op het oog niet bewust van Lucien Villard die naast haar liep. De vrouw stond naast het openstaande portier van de limousine te wachten. Het nieuwe meisje keurde haar amper een blik waardig alvorens zich op de achterbank te laten vallen. Het was de laatste keer dat Beatrice haar zou zien.

NEW YORK

Sarah Bancroft wist dat ze een vreselijke vergissing had begaan op het moment dat Brady Boswell een tweede Belvedere-martini bestelde. Ze zaten te eten bij Casa Lever, een chic Italiaans restaurant aan Park Avenue met aan de muren een klein deel van de verzameling Warhols van de eigenaar. Brady Boswell had het restaurant gekozen. Als directeur van een bescheiden maar goed aangeschreven museum in St. Louis kwam hij twee keer per jaar naar New York om de grote veilingen bij te wonen en tegelijkertijd van de gastronomische geneugten van de stad te genieten, gewoonlijk op andermans kosten. Sarah was het volmaakte slachtoffer. Drieënveertig, blond, blauwe ogen, buitengewoon intelligent en niet getrouwd. Belangrijker nog: het was in het incestueuze kunstwereldje van New York algemeen bekend dat ze toegang had tot een bodemloze put aan financiële middelen.

‘Weet je zeker dat je niet met me meedoet?’ vroeg Boswell terwijl hij het nieuwe glas naar zijn vochtige lippen bracht. Zijn gezicht had de kleur van gebakken zalm, medium, en hij had zijn grijze haar zorgvuldig over zijn hoofd gekamd. Zijn vlinderdas zat scheef, net als zijn bril met schildpadmontuur. Achter de glazen glansden een paar vochtige ogen. ‘Ik heb er een hekel aan alleen te drinken.’

‘Het is één uur ’s middags.’

‘Drink je niet bij de lunch?’

Niet meer, maar de verleiding terug te komen op haar voornemen overdag geen alcohol te drinken was groot.

‘Ik ga naar Londen,’ flapte Boswell eruit.

‘O ja? Wanneer?’

‘Morgenavond.’

Niet snel genoeg, dacht Sarah.

‘Jij hebt daar toch gestudeerd?’

‘Aan het Courtauld,’ zei Sarah met een afwerend knikje. Ze had weinig zin tijdens de lunch haar hele cv door te nemen. Dat was, net als de omvang van haar onkostenrekening, genoegzaam bekend binnen de New Yorkse kunstwereld. Een deel van haar cv in ieder geval.

Nadat ze was afgestudeerd aan Dartmouth College had Sarah Bancroft een studie kunstgeschiedenis gedaan bij het befaamde Courtauld Institute of Art in Londen en vervolgens een PhD aan Harvard behaald. Haar dure opleiding, volledig bekostigd door haar vader, een investeringsbankier van Citigroup, leverde haar een baan als conservator bij de Phillips Collection in Washington op, waarvoor ze slechts een schijntje betaald kreeg. Ze vertrok onder onduidelijke omstandigheden bij het Phillips en verdween, als een door een mysterieuze Japanse koper op een veiling aangeschafte Picasso, uit de openbaarheid. In die tijd werkte ze voor de Central Intelligence Agency en deed ze een paar gevaarlijke undercoveropdrachten voor een legendarische Israëliische agent die Gabriel Allon heette. Nu was ze formeel in dienst bij het Museum of Modern Art, waar ze de belangrijkste troef van het museum onder haar hoede had: een fantastische collectie moderne en impressionistische werken met een waarde van vijf miljard dollar uit de nalatenschap van wijlen Nadia al-Bakari, dochter van de fabelachtig rijke Saoedische investeerder Zizi al-Bakari.

Dat was een van de redenen waarom Sarah nu lunchte met types als Brady Boswell. Sarah had er onlangs in toegestemd een paar van de minder belangrijke werken uit de collectie uit te lenen aan het Los Angeles County

Museum of Art. Brady Boswell zou graag de volgende zijn. Dat zat er niet echt in, en dat wist Boswell. Zijn museum was niet bekend en vooraanstaand genoeg. En dus stelde hij, nadat ze eindelijk hun lunch hadden besteld, de onvermijdelijke afwijzing nog even uit door over koetjes en kalfjes te praten.

Tot opluchting van Sarah. Ze hield niet van confrontaties. Daarvan had ze er voor de rest van haar leven wel genoeg gehad. Méér dan genoeg zelfs.

‘Ik hoorde laatst een pikant gerucht over jou.’

‘Eentje maar?’

Boswell glimlachte.

‘En waar ging dat gerucht over?’

‘Dat je wat bijklust.’

Getraind in de kunst van het bedriegen wist Sarah haar ongemak te verhullen. ‘O ja? Over wat voor klus hebben we het dan?’

Boswell boog zich naar haar toe en liet zijn stem dalen tot een vertrouwelijk gefluister. ‘Dat jij de geheime kunstadviseur van KBM bent.’ KBM waren de internationaal bekende initialen van de toekomstige koning van Saoedi-Arabië. ‘Dat jij degene was die hem een half miljard dollar heeft laten uitgeven aan die twijfelachtige Da Vinci.’

‘Het is geen twijfelachtige Da Vinci.’

‘Het is dus waar!’

‘Doe normaal, Brady.’

‘Een niet-ontkennende ontkenning,’ constateerde hij met gerechtvaardigd wantrouwen.

Sarah hief haar rechterhand alsof ze een plechtige eed zwoer. ‘Ik ben niet de kunstadviseur van Khalid bin Mohammed, en dat ben ik ook nooit geweest.’

Boswell was duidelijk niet overtuigd. Bij de antipasti sneed hij eindelijk het onderwerp van de uitlening aan.

Ogenscheinlijk weer helemaal kalm verklaarde Sarah dat ze Boswell onder geen beding ook maar een enkel stuk uit de Al-Bakari-collectie zou lenen.

‘Wat dacht je van een of twee Monets? Of een van de Cézannes?’

‘Sorry, maar dat is onbespreekbaar.’

‘Een Rothko? Je hebt er zoveel, die zul je niet missen.’

‘Brady, alsjeblieft.’

De lunch verliep verder redelijk aangenaam en op het trottoir van Park Avenue namen ze afscheid. Sarah besloot naar het museum terug te lopen. Het begon eindelijk winter te worden in Manhattan, na een van de warmste herfstten sinds mensenheugenis. God mocht weten wat het nieuwe jaar zou brengen. De planeet leek tussen uitersten heen en weer te worden geslingerd. Sarah ook. De ene dag was ze nog een geheime strijder in de wereldwijde oorlog tegen het terrorisme, de volgende conservator van een van de grootste kunstcollecties ter wereld. Voor gewoon iets ertussenin was in haar leven geen plaats.

Maar terwijl Sarah East 53rd Street in liep, realiseerde ze zich volkomen onverwacht dat ze zich stierlijk verveelde. Ze werd benijd door iedereen binnen de museumwereld, dat was waar. Maar de Nadia al-Bakari-collectie, hoe fantastisch ook en met hoeveel bombarie ook geopend, zorgde voor het grootste deel voor zichzelf. Sarah was weinig meer dan het aantrekkelijke gezicht ervan voor de buitenwereld. De laatste tijd had ze veel te vaak moeten lunchen met mannen als Brady Boswell.

Intussen was haar privéleven verpieterd. Om de een of andere reden had ze, ondanks alle fundraisers en recepties waarmee haar agenda was gevuld, nog geen man van de juiste leeftijd of met een passend beroep ontmoet. O, ze kwam genoeg mannen van begin veertig tegen, maar die waren niet geïnteresseerd in een langdurige relatie met – God, wat haatte ze die formulering – een vrouw van dezelfde leeftijd. Mannen van begin veertig wilden een lekker ding van drieëntwintig, zo’n smachtend wezen dat door Manhattan paradeerde in legging en met een yogamat onder haar arm. Sarah was bang in de wereld van de tweede vrouwen terecht te komen. In haar donkerste momenten zag ze zichzelf aan de arm van een rijke man van drieënzestig die zijn haar verfde en regelmatig Botox- en testosteroninjecties kreeg. De

kinderen uit zijn eerste huwelijk zouden haar als een verstorende factor zien en haar minachten. Na langdurige vruchtbaarheidsbehandelingen zouden zij en haar man op leeftijd erin slagen één kind te krijgen, dat Sarah, na de tragische dood van haar man bij zijn vierde poging de Mount Everest te beklimmen, in haar eentje zou opvoeden.

Van het geroezemoes van de vele bezoekers in het atrium van het MOMA werd Sarah weer even wat vrolijker. De Nadia al-Bakari-collectie was op de eerste verdieping, Sarahs kantoor op de derde. Ze had twaalf gemiste telefoontjes. De gebruikelijke dingen: vragen van de pers, uitnodigingen voor cocktailparty's en galerieopeningen, een journalist van een roddelblad op zoek naar sappige verhalen.

Het laatste bericht was van iemand die Alistair Macmillan heette. Mr Macmillan wilde blijkbaar een privérondeleiding langs de collectie na sluitingstijd. Hij had geen contactgegevens achtergelaten. Dat was niet erg: Sarah was een van de weinige mensen ter wereld die zijn privénummer had. Ze aarzelde even voordat ze het nummer intoetste. Ze hadden elkaar niet meer gesproken sinds Istanboel.

'Ik was al bang dat je nooit meer zou terugbellen.' Het accent was een combinatie van Arabië en Oxford. De toon was kalm, een tikkeltje vermoeid.

'Ik was lunchen,' verklaarde Sarah kalm.

'In een Italiaans restaurant aan Park Avenue met een vent die Brady Boswell heet.'

'Hoe weet je dat?'

'Twee van mijn mensen zaten een paar tafeltjes verderop.'

Sarah had ze niet gezien. Het was wel duidelijk dat haar vaardigheid achtervolgers te ontdekken niet meer was wat hij geweest was sinds ze acht jaar geleden bij de CIA was vertrokken.

'Kun je dat regelen?' vroeg hij.

'Wat?'

'Een privérondeleiding langs de Al-Bakari-collectie, uiteraard.'

'Geen goed idee, Khalid.'

‘Dat zei mijn vader ook toen ik hem vertelde dat ik de vrouwen van mijn land het recht wilde geven auto te rijden.’

‘Het museum sluit om halfzes.’

‘In dat geval,’ zei hij, ‘kun je me om zes uur verwachten.’